

УДК 811.161.2'282.2(438.2):81'366.522:398

[https://doi.org/10.52058/2786-6165-2025-10\(40\)-416-424](https://doi.org/10.52058/2786-6165-2025-10(40)-416-424)

Грицевич Юрій Васильович кандидат філологічних наук, доцент, доцент кафедри української мови та лінгводидактики факультету філології та журналістики, Волинський національний університет імені Лесі Українки, м. Луцьк, <https://orcid.org/0000-0002-2716-3235>

ДІАЛЕКТНЕ ПІДГРУНТЯ ФОРМОТВОРЕННЯ ПРИКМЕТНИКІВ У КОРПУСІ ФОЛЬКЛОРНИХ ТЕКСТІВ ІЗ ПІДЛЯШШЯ В ЗАПИСАХ ІВАНА ІГНАТЮКА

Анотація. Актуальність дослідження зумовлена необхідністю комплексного вивчення українських підляських говірок – унікального мовного ареалу на українсько-польсько-білоруському пограниччі. Ця територія, особливо надбузько-поліський регіон у Підляському воєводстві (Республіка Польща), має суперечливу мовознавчу кваліфікацію, хоча ще з ХІХ століття авторитетні вчені (Костянтин Михальчук, академік Юхим Карський і польські лінгвісти) однозначно кваліфікували ці говірки як співвідносні з північноукраїнським (західнополіським) континуумом. Нині говірки Підляшшя поступово зникають, що підкреслює невідкладність їхньої фіксації та наукового аналізу.

Мета статті – підтвердити на прикладі ад'єктивної словозміни виразний північноукраїнський характер говірок Північного Підляшшя й показати евристичну цінність фольклорних записів як діалектографічного матеріалу. Як емпіричну базу в статті використано уснопоетичні тексти з дев'яти рукописних збірників, упорядкованих видатним польським фольклористом і мовознавцем-діалектологом Іваном Ігнатюком (1928-2013). Ці записи вважаємо ключовим і правдивим джерелом інформації про специфічні риси місцевого народного мовлення, адже їх упорядник дотримувався принципів послідовного й точного відтворення діалектних особливостей на всіх мовних рівнях.

Детально прокоментовано морфологічну варіативність прикметникових флексій у фольклорних текстах. У ході дослідження встановлено, що специфіка творення форм прикметників чоловічого, жіночого й середнього родів значною мірою спричинена типовими для цього ареалу фонетичними процесами (наприклад, повна редуція [й], специфіка рефлексії давніх голосних тощо), а також граматичною індукцією. Автор висвітлив низку архаїчних та уніфікованих флексійних моделей у різних

відмінках і родах. Висновки підтверджують тезу про діалектну генезу мови фольклору. Інформаційний потенціал корпусу Івана Ігнатюка підтверджує високу евристичну значущість цих збірників як ключового джерела для вивчення особливостей народного мовлення Підляшшя.

Запропонований у статті комплексний підхід до аналізу морфологічних феноменів на фольклорному матеріалі може бути застосований для вивчення формотворення й інших лексико-граматичних класів у західно-польських говірках. Результати роботи становлять значний інтерес не лише для діалектології та історичної граматики української мови, але й для етнолінгвістики та досліджень мовної ситуації в українсько-польському прикордонні, сприяючи об'єктивному визначенню генези місцевих говірок.

Ключові слова: говірка, морфологія, прикметник, флексія, відмінок, рід, граматична аналогія, словозміна, фольклорний текст, Іван Ігнатюк, Підляшшя.

Hrytsevych Yurii Vasylovych PhD in Philology, Associate Professor, Associate Professor of the Department of Ukrainian Language and Linguodidactics, Lesya Ukrainka Volyn National University, Lutsk, <https://orcid.org/0000-0002-2716-3235>

DIALECTAL BASIS OF ADJECTIVE FORMATION IN THE CORPUS OF FOLKLORE TEXTS FROM PIDLIASHSHIA IN THE RECORDINGS OF IVAN IHNATIUK

Abstract. The relevance of the study is determined by the need for a comprehensive investigation of the Ukrainian Pidliashshian patois – a unique linguistic area located on the Ukrainian-Polish-Belarusian borderland. This territory, especially the Nadbuzhzhia-Polissian region in the Pidliashshia Voivodeship (the Republic of Poland), has a controversial linguistic qualification, although since the 19th century, authoritative scholars (such as Kostiantyn Mykhalchuk, academician Yukhym Karsky, and Polish linguists) have unequivocally qualified these dialects as correlating with the North Ukrainian (West Polissian) continuum. Currently, the dialects of Pidliashshia are gradually disappearing, which underscores the urgency of their fixation and scientific analysis.

The aim of the article is to confirm the distinct North Ukrainian character of the North Pidliashshia dialects using the example of adjective inflection and to demonstrate the heuristic value of folklore recordings as dialectographic material. The author uses oral poetic texts from nine handwritten collections compiled by the prominent Polish folklorist and linguist-dialectologist Ivan Ihnatiuk (1928-

2013) as empirical base. These recordings are considered a key and authentic source of information about the specific features of the local folk speech, as their compiler pursued the consistent and precise reproduction of all dialectal peculiarities at all linguistic levels.

The morphological variability of adjective inflections in the folklore texts is commented upon in detail. The study established that the specificity of adjective form formation in the masculine, feminine, and neuter genders is largely caused by phonetic processes typical of this area (e.g., complete reduction of [j], reflexes of old vowels, etc.), as well as grammatical induction. The author highlighted a number of archaic and unified inflectional models across different cases and genders.

The conclusions confirm the initial thesis regarding the dialectal genesis of the language of folklore. The informational richness of Ivan Ihnatiuk's corpus confirms the high heuristic significance of these collections as a key source for studying the peculiarities of the folk speech of Pidliashshia.

The comprehensive approach proposed in the article for the analysis of morphological phenomena based on folklore material can also be applied to studying the form formation of other lexico-grammatical classes in West Polissian dialects.

The results of the work are of significant interest not only for the dialectology and historical grammar of the Ukrainian language but also for ethnolinguistics and studies of the language situation in the Ukrainian-Polish borderland, contributing to the objective determination of the genesis of local dialects.

Keywords: dialect, morphology, adjective, inflection, case, gender, grammatical analogy, declension, folklore text, Ivan Ihnatiuk, Pidliashshia.

Постановка проблеми. Українсько-польсько-білоруське пограниччя – цікава, дуже перспективна, але суперечлива з мовознавчого погляду територія. Ідеться про відносно невеликий підляський (надбужько-поліський) ареал у Підляському воєводстві Польщі над річками Західний Буг і Нарва. Зацікавлення місцевими говірками започатковано ще в середині XIX ст. У мовознавчих дослідженнях у Польщі й особливо в Білорусі їх найчастіше кваліфікували як білоруські. Вітчизняні ж науковці констатували: «Українські вчені віддавна, ще з XIX сторіччя, коли в мовознавстві не було політичної цензури і самоцензури, писали про те, що підляські говірки є продовженням західнополіських українських говірок. Наприклад, на першій українській діалектологічній карті, укладеній 1871 року Костянтином Михальчуком, показано, що це українські говірки. Українськими ці говірки визнавали основоположник білоруського мовознавства

академік Юхим Карський, відомі польські лінгвісти Владислав Курашкевич і Лешек Осовський» [10, с. 25].

Учені констатують, що українські підляські говірки нині зникають: їх витісняє офіційна польська мова, а також білоруська, яку тут нині часто насаджують через школу і ЗМІ, бо ж місцеве населення свого часу помилково записане було білорусами.

Інформацію про специфічні риси місцевих говірок можна черпати з фольклорних збірників, звичайно, за умови, що фіксація такого фактажу передбачала послідовне й точне відтворення діалектних рис усіх мовних рівнів.

Мета дослідження – шляхом аналізу відображених в уснопоетичних текстах із Північного Підляшшя місцевих лінгвальних особливостей прикметників довести надійність, цінність і перспективність фольклорних записів як діалектографічного матеріалу, а також підтвердити виразний північноукраїнський характер говірок Північного Підляшшя.

Матеріал дослідження. Опрацьовано уснопоетичні тексти з Підляшшя, вміщені в дев'яти рукописних збірниках, упорядкованих відомим фольклористом Іваном Ігнатюком (Республіка Польща).

Виклад основного матеріалу. У називному відмінку однини факультативно засвідчено форми прикметників чоловічого роду твердої групи із флексією *-и*, що виникла внаслідок повної редукції кінцевого [й]: *хороши* [9, с. 7; 8, с. 18], *смачни* [8, с. 18], пор.: «*Ой хороши наш коровай, хороши, бо хороший коровай, бо цілий білий*» [9, с. 7]. Короткі форми прикметників чоловічого роду представлено прикладами *не весел* [6, с. 129], *жив, здоров* [6, с. 38], *біл* [7, с. 50], *зильон* [1, с. 10], *повон* [1, с. 17], *золот* [1, с. 21], *вишнюв* [7, с. 26], пор.: «*Брат кусає, ни ликає, в сад вишнюв всьо споглядає. Іди, сестро, в сад по діти, скажу дати обід їсти*» [9, с. 7].

У давальному та місцевому відмінках однини прикметники чоловічого та середнього родів оформлені за допомогою флексій: а) *-ом* як історичним закінченням місцевого відмінка: *у білом* [6, с. 22], *на бистром* [5, с. 25], пор.: «*У білом одінні з далекого края ізвитий віночок на голову вклала*» [6, с. 22]; б) *-ум*, що постала під впливом рефлексії *o > [у] в закритому складі: *в вишньовум* [6, с. 14, с. 27; 7, с. 4, с. 18, с. 22, с. 43; 5, с. 26], *в тяжкум* [6, с. 46], *на липовум* [7, с. 45], *по молодум* [5, с. 24], *на шовковум* [5, с. 26], *в одному, в другому* [4, с. 4], *в каліновум* [4, с. 27], *на воронум, у зельонум* [2, с. 35], *у темнум* [2, с. 38], *по вишитум, по плетюнум, по крашонум* [2, с. 45], пор.: «*Ой ти дівчино чорнобривая, ой годі тобі плакати, є того цвіту по цілум світу і є в чим перебирати*» [6, с. 27]; в) *-уом*, де [yo] – дифтонг відповідно до *o: *на битуюм* [1, с. 18], *на жовтуом* [1, с. 61], *на тисовуюм, на льнянуом* [1, с. 65], *при знайомуом* [5, с. 43], пор.:

«Ой там в лузі при лужку, при широкім полі, при знайомуом табуні куонь гуляв поволі» [5, с. 43]; г) -им, що засвідчує розвиток *o > [и] в закритому складі: у вишньовим [6, с. 4, с. 16; 9, с. 12, с. 16; 8, с. 28], по цілим [6, с. 27], в калиновим [6, с. 28], на кльоновим [6, с. 31], в гожим, в розвитим [6, с. 43], по широким [6, с. 48], по зельоним [7, с. 34], в тьомним, на Варшавським [5, с. 8], в темним [5, с. 39], по вишитим [2, с. 45], в зельоним [9, с. 16, с. 19], по новим [1, с. 61], по кованим [1, с. 72], на пишим [1, с. 73], в тернистим [1, с. 86], в вишневим [8, с. 37], под зельоним [5, с. 47], пор.: «В гожим розвитим садочку, де росла зельоная трава, всі стежки заросли травою, де я з своїм милим ішла» [6, с. 43], «На Варшавським ринку там музики грають – молодих рекрутов до війська приймають» [5, с. 8].

Відмінкові структури батеньку рідній [1, с. 13], руоднього батенька [1, с. 16], рідня [6, с. 32; 7, с. 17; 1, с. 15; 8, с. 33], рудня [5, с. 30] розглядаємо як результати аналогії до форм м'якої групи, пор.: «Ой кому ж ти молода Гандзюлю кланяєш, колі ти свого руоднього батенька не маєш?» [1, с. 16], «Ой там під горою сніжок білюсенький ходив до дівчини козак молоденький, ходив він до єї і хтів єї взяти, но рідня матьонка не хтіла прийняти» [4, с. 15].

Повні нестягнені форми прикметників жіночого роду в називному відмінку однини мають закінчення -а́йа: меншая, ясная [6, с. 5], молодая [6, с. 7, с. 22; 9, с. 9; 2, с. 26], милая [6, с. 5, с. 10, с. 14], зеленая, високая [6, с. 14], тьомная [6, с. 19], піщаная, пищаная [6, с. 25], найстаршая [6, с. 23], шовковая [6, с. 24], сухая, миленькая, чорнобривая [6, с. 27], лихая [6, с. 29], мідяная [6, с. 33], нещасная [9, с. 9], глубокая [9, с. 13], бордовая, жовтая, облітая [9, с. 22], зимная [8, с. 42], холодная [7, с. 5; 8, с. 45], пор.: «Ой ти груше моя кучерявая, ой де ж ти виросла прехорошая?» [4, с. 15], «Бордовая ружа – знакомство, червоная ружа – любов, а жовтая ружа – розлука, а білая облітая сльозой» [9, с. 22].

Діалектну специфіку родового відмінка однини прикметників жіночого роду твердої групи визначають закінчення: а) -ейі, закономірне у формах м'якої групи та поширилося за аналогією на форми твердого різновиду: з глущей [6, с. 45], хорошей [5, с. 48], чужей [1, с. 21, с. 48; 8, с. 43], з Божей [1, с. 95], до собачей [8, с. 11], з холодней [6, с. 5], з великей [7, с. 19], теменькей [7, с. 20; 5, с. 20; 3, с. 14], дівчицькей [7, с. 40], дорогеї [5, с. 11; 3, с. 17], холодней [5, с. 18], із новей [5, с. 27; 2, с. 12], в циганськей [4, с. 18], з-пуод золотеї, з-пуод дорогеї [1, с. 17], з богатеї [1, с. 23], молодеї [1, с. 103; 8, с. 49], до новей [8, с. 30], пор.: «До дороженьки, до далекеї, то кони воронії, а до ровуов, до глибоких сваткове молодії» [1, с. 3], «До дороженьки, до далекеї, то кони воронії, а до ровуов, до глибоких сваткове молодії» [1, с. 3]; б) -ийі, яке постало з -ейі і засвідчує підвищення і

звуження артикуляції ненаголошеного [и]: з *Божий* [9, с. 10], для *вразий* [9, с. 27], пор.: *«І вже з теї вразий баби всі люде сміються, що для вразий баби кура не ведуться, ша, ша, ша, ша»* [9, с. 27]; в) *-ий*, що походить з *-ий* через редукцію кінцевого [і]: до *білий* [5, с. 30], пор.: *«Горох, мати, горох, мати, горох при дорози, вчипив козак свого коня до білий берози»* [5, с. 30]; г) *-ой*, яке постало з історичної флексії твердої групи *-ой* шляхом редукції кінцевого [і]: з *ярой* [5, с. 5], *правой* [6, с. 34], пор.: *«Скрипка з липи, скрипка з липи, струни з ярой рути, як загралі хлопци марша, до Варшави чути»* [5, с. 5].

У давальному-місцевому відмінках однини аналізовані прикметники мають флексії: а) *-ой*, що історично виступала у формах твердої групи: в *новенькой* [7, с. 48], в *неслишной*, в *незнаной* [6, с. 22], з *білявой*, з *рудой* [5, с. 37], пор.: *«Мати сина міла, не на ліхо вчила: «Ой не ходи, мой синокку, в четвер по вечери, ой не носи свистьолики в новенькой кішені»* [7, с. 48]; б) *-уй*, що відображає розвиток **o, *e > [y]*: в *правуй* [6, с. 15, с. 16; 2, с. 15], в *чужуй* [6, с. 25; 7, с. 50; 9, с. 12], в *сируй* [6, с. 32; 5, с. 29], на *тисовуй* [6, с. 33], *молоденькуй* [7, с. 5; 1, с. 35], *молодуй* [7, с. 12; 1, с. 106], у *хорошуй* [7, с. 28], в *Луховуй* [1, с. 48], в *новуй* [1, с. 69], на *ранюй*, на *біднюй* [8, с. 31], в *рублянюй* [8, с. 32], в *биструй* [8, с. 43], пор.: *«Ввуйшла її рудня мати новий двері – льижить єї дитинька в кровавуй постелі»* [4, с. 4], *«Пропіла маті дочку на солодкум медочку, на гуркуй горілонці з зятьом в коморонці»* [1, с. 34]; в) *-уой*, де [yo] – рефлекс **o*: *молодуой* [1, с. 35], в *чужуой* [2, с. 37], в *правуой* [6, с. 15], пор.: *«В правуой ручці ключик від мого серденька, бо мое серденько треба замикати, про свого милого треба забувати»* [4, с. 15]; г) *-ий*, що відображає розвиток **o > [и]*: в *розпуцоний* [6, с. 22], на *зельоний* [9, с. 28], в *ночний* [6, с. 22], з *вразий* [9, с. 27], пор.: *«Ой там на мурави, ой там на зельоний, ой там лежить жолнеж так тяжко раньоний»* [9, с. 28].

В орудному відмінку однини прикметників жіночого роду твердого різновиду відмінювання простежено уніфікацію закінчень на основі м'якої відміни, у зв'язку з чим словоформи обох різновидів мають закінчення *-ейу*: *над бистрею* [6, с. 5], *із милею* [6, с. 18], *чужею* [6, с. 21], *найстаршею* [6, с. 23], *над козацькею* [6, с. 32], *милею* [6, с. 34], *малею* [6, с. 36; 7, с. 30; 3, с. 21], *молодею* [7, с. 8; 3, с. 19], *пуод білею* [7, с. 25], *за милею* [5, с. 13], *червонею* [5, с. 29], *добрею* [1, с. 38], *ярею* [2, с. 8; 1, с. 66], *дрібнею* [8, с. 5, с. 42], пор.: *«Над козацькею могилой чорний ворон краче, а над тею дівчиною рідня мати плаче»* [6, с. 32], *«Сивий ти коню, сивий ти коню, з шолковою уздою, як заїдемо до тестя мого, то заржи подо мною»* [3, с. 4].

В аналізованих уснопоетичних текстах активно функціонують членні нестягнені форми прикметників середнього роду обох різновидів, оформлені за допомогою архаїчної флексії твердої групи *-оје*: *розмайноє* [6,

с. 6], *козацькоє* [6, с. 7], *білоє* [6, с. 12], *бідноє* [6, с. 22], *зельоноє* [6, с. 17; 2, с. 23], *остатньоє, любоє* [6, с. 42], *найстаршоє* [7, с. 31], *нимецькоє* [4, с. 26], *гуоркоє* [2, с. 23], *водяноє* [2, с. 28; 3, с. 12; 1, с. 108], *коровайноє* [1, с. 9], *славноє* [1, с. 14], пор.: «*Ой не плач, моє любоє серденько, своїх сліз по мені не марнуй, но прошу тебе, люба дівчинонько, біле личко своє пошануй*» [6, с. 42], «*Ей калино, калино! Нещасливая година! Нещасливоє зілле! Не поспіло на весілле на той день, на неділю, Ганулі на віночок*» [1, с. 60]. Спорадично фіксовані прикметники середнього роду з флексією *-ейє*: *нелюдськеє* [7, с. 10], пор.: «*Ой, не миле, муой миленький, вбиранне, коли нелюдськеє з тобою мешканне*» [7, с. 10].

Відмінкова структура прикметника у словосполученні *на сіноє море* [5, с. 36] ілюструє наслідок граматичної аналогії до твердої групи, пор.: «*По садочку ходить, цвіточки зриває, цвіточки зриває на море кидає, на сіноє*» [5, с. 36].

Нестягнені прикметники в називному та знахідному відмінках множини представлені формами з флексіями: а) *-ийі*, за походженням з *-ьи*: *смутий* [6, с. 6], *чорний* [6, с. 12], *сумний, худий* [6, с. 19], *білий* [6, с. 43; 7, с. 52; 4, с. 14], *заплаканий* [6, с. 21], *морський* [6, с. 22], *молодий* [6, с. 22, с. 28, с. 31; 7, с. 21; 3, с. 2; 1, с. 29], *за новий* [6, с. 30], *вороний* [6, с. 31; 1, с. 40; 8, с. 32], *сивий* [6, с. 32; 9, с. 29; 1, с. 19], *дорогий* [7, с. 9], *малий* [7, с. 41; 1, с. 36], *дорогий* [7, с. 42; 4, с. 18], *солодкий* [7, с. 43], *зельоний* [7, с. 49], *чужий* [5, с. 6; 1, с. 43], *близенький, смертельний* [4, с. 4], *новий* [4, с. 14], *свіжий* [2, с. 14], *красний* [2, с. 19], *пшеничний* [2, с. 21], *тисний* [2, с. 25], *пишний* [2, с. 25, с. 35], *золотий* [4, с. 14; 2, с. 40; 8, с. 27], *перкальовий, шовковий, крамний, велький* 2, с. 44], *по червоний* [2, с. 44], *градовий, трудовий* [21, с. 103], *лихий* [8, с. 5], *тутейший* [8, с. 9], *скляний* [8, с. 16], пор.: «*Бодай вам, дивочки, з рутки виночки, і перкальовий сорочки, і шовковий поясочки, і крамний хвартушочки*» [2, с. 44]; б) *-ийє, -йє*, які кваліфікуємо як закономірні для підляського діалектного середовища рефлексії колишніх закінчень знахідного множини прикметників чоловічого роду *-ыѣ, -ѣѣ*: *ружовиє, січовиє* [5, с. 36], *сівиє* [6, с. 33], *голубиє, золотиє* [6, с. 39], *на ружовиє* [1, с. 35], пор.: «*Ой гиля, гиля, сівиє гусі, ой гиля, гиля до води, прошу я тебе, повтараю: «Ти до другої не ходи»*» [6, с. 33].

Натомість у стягнених формах твердої групи засвідчено флексію *-и*: *німи* [6, с. 14], *біли* [6, с. 21; 7, с. 16; 5, с. 7; 8, с. 43], *зморони* [6, с. 10], *весьоли* [6, с. 26, с. 43], *чорни* [6, с. 32], *минули* [6, с. 36], *голуби, місячни* [6, с. 37], *буйни* [6, с. 46], *за шовкови* [6, с. 48; 2, с. 38], *сіви* [7, с. 2], *залізни* [7, с. 5], *кари* [7, с. 13], *друобни* [7, с. 19], *рижи* [4, с. 27], *народни* [4, с. 28], *бідни* [4, с. 29], *сурови* [8, с. 9], *здорови* [1, с. 100; 8, с. 8], *зельони* [8, с. 42], *найвірнійши, найбистрійши* [4, с. 18], пор.: «*Ой лихий сусіди, що ж вам злого*

зробила, через ваші дурни язики своє серце всушила» [7, с. 22], «Ой пуойду я по водицю, де зелізни ключи, полюбила гультяка водицю беручи» [7, с. 5], «Слугі мої найвірнійши, закладайте кони найбистрійши, одвезіте сестру мою, завезіте в сторону мою» [4, с. 18].

У підляських говірках зауважено словоформи із прикметниковим компаративним суфіксом *-ійш-*: *сивійша*, *милійша* [6, с. 24], *раднійша* [7, с. 28], *зеленійша* [2, с. 31], *найвірнійши*, *найбистрійши* [4, с. 18], пор.: «Ой став собі та й думає – летить голуб сивий.

Голуб сивий, голуб сивий – голубка сивійша, батько милий, мати мила – дівчина милійша» [6, с. 24].

Висновки. Емпірична база, сформована з фольклорних джерел, дає змогу констатувати, що формотворча специфіка прикметників у підляських говірках спричинена переважно фонетичними процесами, властивими для цього ареалу.

Розширений репертуар флексій досліджених ад'єктивів додатково пояснюється граматичною індукцією. Проаналізований корпус народно-поетичних текстів підтверджує тезу про діалектну природу мови фольклору та високу евристичну значущість фольклорних записів як ключового джерела для дослідження народного мовлення.

Запропонований у роботі комплексний розгляд морфологічних явищ на матеріалі фольклору може бути екстрапольований на аналіз творення форм інших лексико-граматичних класів у західнополіських говірках. Результати роботи становлять значний інтерес не лише для діалектології та історичної граматики української мови, а й для етнолінгвістики та досліджень мовної ситуації в українсько-польському прикордонні, сприяючи об'єктивному визначенню генези місцевих говірок.

Література:

1. Ігнатюк І. Обрадові письні з Подляшшя. Весільні письні. Люблін, 1982. 170 с.
2. Ігнатюк І. Подляські веснянки. Люблін, 1982. 62 с.
3. Ігнатюк І. Народні пісні з Підляшшя. Люблін, 1983. 37 с.
4. Ігнатюк І. Народні письні з Подляшшя. Балади й гісторичні письні. Лаймен, 1984. 36 с.
5. Ігнатюк І. Народні письні з Подляшшя. Кавалірські письні. Лаймен, 1984. 54 с.
6. Ігнатюк І. Народні письні з Подляшшя. Любовні письні. Лаймен, 1985. 69 с.
7. Ігнатюк І. Народні письні з Подляшшя. Родинно-побутові письні. Лаймен, 1985. 64 с.
8. Ігнатюк І. Фольклорні записи з Підляшшя. Люблін, 2003. 77 с.
9. Ігнатюк І. Фольклорні записи з Підляшшя. Люблін, 2005. 76 с.
10. Савчук С. Підляські говірки – частина українського мовного простору. *Над Бугом і Нарвою*. 2006. № 1. С. 25.

References:

1. Ihnatiuk, I. (1982). *Obradovyyi pysni z Podliashshia. Vesilnyyi pysni* [Ritual songs from Pidliashshia. Wedding songs]. Liublin.
2. Ihnatiuk, I. (1982). *Podliaskyyi vesnianky* [Pidliashshian spring songs]. Liublin.
3. Ihnatiuk, I. (1983). *Narodni pisni z Podliashshia* [Folk songs from Pidliashshia]. Liublin.
4. Ihnatiuk, I. (1984). *Narodnyyi pysni z Podliashshia. Balady y historichnyyi pysni* [Folk songs from Pidliashshia. Ballads and historical songs]. Laimen.
5. Ihnatiuk, I. (1984). *Narodnyyi pysni z Podliashshia. Kavalirskiyi pysni* [Folk songs from Pidliashshia. Boy's songs]. Laimen.
6. Ihnatiuk, I. (1985). *Narodnyyi pysni z Podliashshia. Liubovnyyi pysni* [Folk songs from Pidliashshia. Love songs]. Laimen.
7. Ihnatiuk, I. (1985). *Narodnyyi pysni z Podliashshia. Rodynno-pobutovyyi pysni* [Folk songs from Pidliashshia. Family and everyday life songs]. Laimen.
8. Ihnatiuk, I. (2003). *Folklorni zapysy z Pidliashshia* [Folklore recordings from Pidliashshia]. Liublin.
9. Ihnatiuk, I. (2005). *Folklorni zapysy z Pidliashshia* [Folklore recordings from Pidliashshia]. Liublin.
10. Savchuk, S. (2006). Pidliaski hovirky – chastyna ukrainskoho movnoho prostoru [Pidliashshia patois – a part of the Ukrainian language space]. *Nad Buhom i Narvoiu*, (1), 25.